

מסכן יחיאל פרלמוטר. מסכנה אמו

ים־פּוֹיגל

לוּ הֵיִיתִי ים־פּוֹיגל. רוחצת בקר בקר
בחלב הצפּרים של אִמָּא בְּלִי נְקוּד
וְאָז רוכסת שוב, כּפּתור כּפּתור, את השמלה של העברית.
לוּ הֵיִיתִי ים־פּוֹיגל. רוחצת
ופורשת שְׁתֵי כְּנָפִים של תְּרָגוּם, גְּדוּלוֹת, על עור הַקֶּלֶף הַתִּינוּקָי
של האחד מְקָרָא. של הִיתוּם, הַמְשָׁקֵד הַמְנַקֵּד הַזֶּה.
לוּ הֵיִיתִי ים־פּוֹיגל. רוחצת בקר בקר
בחלב הצפּרים של אִמָּא.
בְּלִי נְקוּד

מות

א.

יחיאל פרלמוטר אכל בסר ושני אבותיו קהו.
מסכן יחיאל פרלמוטר. מסכנה אמו.
יתום יחיאל פרלמוטר. יתומה אמו.
מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל לשכח את אמו אם היא אינה
שוכחת את עצמו?

ב.

אני קוברת את אבי מדי יום ביומו. אחר כך מגלה עפר מעל עיניו העצומות.
פניו של אבא כפני מי ששוב
הפריעו את שנתו. הוא מתהפך באי־רצון. כפות ידי חמות.
התהו מתחנתיו מתחיל לתהום.
אני פורשת מעליו שמיכת־תמיד דקה.
מחר שוב אדובב שפתיו.
עתה אלמות.